

MENKIBE: Rüyadaki Zelzele

Şehir azgın sulara kapılmış küçük bir tekne gibi sallanmaya başladı. Sokaklarda, meydanlarda kalın bir toz tabakası; gökte kara kara bulutlar peydahlandı. İnsanlarda telâş ve korku doruğa çıkmıştı. Kimi mal, kimi can, kimi evlât derdine düşmüş, ellerini dizlerine vura vura yüreklerinin en derin, en hassas noktalarından gelen korkuyla, “Lâ ilâhe illallah” diye bağıyorlardı. Toprak insanların ayaklarının altından kayıyor, evler, apartmanlar birbirine çarpıyordu.

Caddenin sol tarafındaki meyhane bir anda taş yığınınna dönmüştü. Hemen karşısındaki o milyonluk sinema salonundan sadece eğri büğrü demirler görünüyordu. İbret için mi, nedir, müstehcen bir filmin afişi en uzun demirin ucunda korsan bayrağı gibi dalgalanıyordu.

Kalın bir kalasın altında feryat eden bir kız çocuğunu görmezlikten gelerek, kurtarmayan bir adam, darmadağın olmuş kuyumcunun mağazasının önünde durmuş, sağından solundan fırlayan tuğla ve taş parçalarını kolluyor, hem de ceplerini altınlarla dolduruyordu. Her nefes verişte ağzından çıkan bira kokusu, nefsinin kabarıp taşırdığı “zengin olmak” hırsına karışıyor, gözlerini hiçbir şeyi göremez hâle getiriyordu. Nihayet o da ceplerinde çaldığı altınlarla birlikte ölümün karanlığına dalıverdi. Yeni bir sarsıntı sonunda yıkılan mermer direk kafasına çarpmıştı.

Bu mahşeri günde sadece iki kişi enkazların arasına dalıyor, yaralıları, baygınları ve özellikle çocukları ellerinden, ayaklarından birlikte tutarak kurtarmaya çalışıyordu. İkisi de saatlerce dertlere derman, yaralara merhem olmak için çırpınmaktan terden su kesilmişlerdi. Şehrin ortasındaki yemyeşil parkta, bu korkunç zelzeleden kurtardıkları yüzlerce can ile sarmaş dolaş olmuşlardı. Şehir hâlâ un eleyen iki elin arasında gidip gelen elek gibi sallanıyor, insanların hayatı un gibi kara toprağın altına akarken, enkazlar kepek gibi üstte kalıyordu. Ali nasılsa bu felâketten kurtulmuş, küçük bir tepenin üzerinde olup bitenleri dehşet içerisinde seyrediyordu. Liseye yeni başlamıştı, ama artık okuması hemen hemen, imkânsız gibiydi. Böyle düşünüyordu. Aklına annesi geldi. Aklına babası geldi... Acaba saatlerce bir evin enkazından, diğer evin enkazına koşan o iki kişi annesi ile babasını da kurtarmışlar mıydı? Son defa şehre baktı. Kendi evleri dahil her yapı yerle bir olmuştu. Ama hayret. Bir okul ve bir de gökyüzüne füze gibi uzanan süt beyaz iki minare olduğu gibi duruyordu. Ve... Minarelerde müezzinlerin “Allahü ekber, Allahü ekber..” diye ikaz etmesi üzerine uyandı. Annesi baş ucundaydı ve merakla oğlunun yüzüne bakıyordu. - Ne oldu Ali? Niye korktun yavrum? Ali Kızılalma, yatağının üzerine oturdu. Annesine sarıldı. Çok korkunç bir rüya gördüğünü söyledi. Rüyasında zelzele olmuştu. Evler yıkılmış, insanlar ölmüştü. İki iyi insan, yaralıları, çocukları kurtarıırken bir kötü insan da hâlâ altın peşinde koşmuş, çaldıklarını da şahit götürerek ölmüştü. Şehir tamamen yerle bir olduğu hâlde iki minare ile bir okul yıkılmamıştı. Ve minarelerde ezân okunuyordu, işte Ali bu ezânları dinlerken uyanmıştı.

- Neyse dedi, Ali'nin annesi. Gördün ya, hepsi rüya imiş. Zelzele falan yok oğlum. Haydi uykuna devam et. Uzan da üzerini örteyim. Ali itiraz etti:

- Şükürler olsun anne, zelzele yok, yok ama ezân okunuyor. Rüyada duyduğum ses işte bu sestir. Ben sabah namazına kalkacağım, üstelik cemâate yetişeceğim. Ali'nin annesi şaşırıp kalmıştı. Sevinç içinde ellerini oğlunun omuzlarına koyuyordu. - Kalk, dedi heyecanla, babana yetiş! Ali “Bismillah” deyip kalkmış, abdestini alarak sokağa çıkmıştı. Babasının peşinden cemâate yetişmek için yürüyorken, evlerin camlarına dikkat etti. Çoğunda ışıklar yanmıyordu. Eyvah! Bu ışsız evlerde oturanlar namazın uykudan hayırlı olduğunu bilmiyorlardı...

Câmiye girince, göğsündeki yumruk kadar yüreği yaramaz bir çocuğun eline düşmüş serçe gibi çırpınmaya başladı. Ne büyük benzerlikti. Yüce Allah'ım, imâm, rüyasında enkaz arasında yaralıları ve

çocukları kurtarmaya çalışanlardan biriydi. Az önce rüyasında gördüğü bu yüzü unutmak mümkün müydü? Hemen arkasındaki de ona yardım eden ikinci adamdı. Onu tanıyordu. Namazdan çıkınca, babasına yaklaştı. Merak ettiği ikinci adamı sordu:

- Şu adam kim baba? Babası göz ucuyla Ali'nin gösterdiği adama baktı. İsmi bilmiyordu.

- Adını bilmiyorum oğlum, yalnız öğretmen olduğunu biliyorum. Yeni tayin olmuş iyi bir insan. Ali yıkılmayan okul ve minareleri hatırladı. İnsanları kurtarmaya çalışan yüzleri gözünün önüne getirdi yeniden. Gördüğü rüya için Allah'a şükretti.

Kaynak: Gençlerin Rehberi